

Alice Hedegaard (DR):

I beslutningsforslag nr. B 58 opfordrer forslagsstillerne i nr. 1 regeringen til at få kommunerne til at overholde § 69 i bistandsloven. Retsforbundet kan tilslutte sig denne opfordring. Når det anføres, at der er ventelister på 72.000 børn i hele landet, må man nok tage hensyn til, at mange sikkert er skrevet op i flere daginstitutioner. Men naturligvis er der for mange på ventelisten – det har der vist i øvrigt været i de sidste 20 år eller mere.

Mange kommuner benytter sig af dagplejeordningen, også for at give forældre den valgmulighed, dette giver. Der er stadig mange, der foretrækker dagplejen fremfor institutioner, og det er vel også en billigere løsning for kommunerne og lettere at etablere. Men det er bestemt ønskeligt, at alle, der har et behov for pasning af deres børn, kan få det opfyldt.

I nr. 2 i forslaget opfordres regeringen til forhandling med pædagogernes landsorganisation og Fola for at træffe aftale om personalenormering i daginstitutionerne. Jeg mener, at det må være den enkelte daginstitution og kommunerne, der skal aftale personalenormeringerne. Det er jo trods alt kommunen, der skal lønne pædagogerne.

Forslagets nr. 3 går ud på, at indtægtsgrænsen for friplads på 20.000 kr. bør sættes væsentligt op. Det er umuligt for en enlig at klare betalingen for institutionsplads med en indtægt på 20.000 kr. eller 30.000 kr. Retsforbundet kan derfor støtte, at denne indtægtsgrænse sættes op.

Statens tilskudsprocent til daginstitutioner ønskes forhøjet fra 50 pct. til 75 pct. af kommunens udgifter. Det kan vi ikke støtte. Dette synspunkt har jeg tidligere gjort rede for.

Nr. 5, hvis formål ifølge forslagsstillerne er at gøre brugen af daginstitutioner gratis for alle forældre uanset indtægt, kan vi ikke støtte. Vi mener, der er andre sociale opgaver, der trænger mere til at løses. Da Nationalbanken jo ikke trykker pengesedler til at dele gavmildt ud af fra folketinget, men alle bevillinger desværre skal skaffes den trange vej – nemlig hentes ud af lønningsposerne, for vi kan dele dem ud – mener vi, at disse af befolkningen indbetalte midler bør fordeles med stor omhu og specielt til at hjælpe dér, hvor der er hjælp behov.

Hvad beslutningsforslag nr. B 59 angår, vil retsforbundet ikke modsætte sig, at man udarbejder redegørelser til ligestillingsrådet over, hvor mange kvinder og mænd der er ansat på offentlige arbejdspladser. Vi går ind for ligestilling mellem mænd og kvinder, også på offentlige arbejdspladser, såfremt de uddannelsesmæssigt er i stand til at bestride det arbejde, der er til rådighed.

Til beslutningsforslag nr. B 60 vil jeg sige: Også her går vi ind for ligestilling. At 40 pct. af de midler, der bevilges af kommuner og amter til beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, benyttes til at sætte kvinder i arbejde med, lyder som et rimeligt krav. Som forslagsstillerne selv anfører, skyldes den for tiden ulige fordeling af disse midler nok, at man fortrinsvis benytter beskæftigelsespenge til bygge- og anlægssektoren, hvor man ikke ansætter så mange kvinder. Det havde været ønskeligt, om forslagsstillerne var kommet med konkrete forslag til beskæftigelsesarbejder for kvinder, for vi må nok være så realistiske at indrømme, at netop bygge- og anlægssektoren er det mest nærliggende at benytte de til rådighed stillede penge på.

Beslutningsforslag nr. B 61 kan retsforbundet støtte, da vi som før omtalt er imod adgangs begrænsninger, specielt da det er yderst påkrævet at uddanne bl. a. flere jordemødre, som der er en næsten katastrofal mangel på visse steder i landet.

Tyroll (VS):

Jeg skal først sige til forslag nr. B 58, at den præcisering, der er indeholdt i punkt 1, hvorefter »det nødvendige antal pladser på daginstitutioner« i kommunerne skal forstås som det nødvendige antal, er vi selvfølgelig helt med på.

Nu undrer det mig en del, at jeg måtte høre fra arbejdsministeren, at det stadig væk bliver fastholdt, at det må bero på en politisk vurdering i kommunerne, hvad man skal forstå ved »det nødvendige antal pladser på daginstitutionerne«. Der var en udbredt forståelse for – sådan som jeg opfattede det her i sidste uge, da man i socialudvalget fik gravet et papir frem fra behandlingen af bistandsloven – at det faktisk er gældende lov, at det skal være det faktiske behov, der skal dækkes. Det fremgik nemlig af et svar fra den daværende minister, Jacob Sørensen, til